

Kesernyés öröm

A hír rövid: Szarvas Város Képviselő-testülete 2005. december 15-én *Kergyik Györgynek* a Szarvas Város Közművelődéséért díjat adományozta. Az indoklás az oklevélen még rövidebb: „*Szarvas városért tett szolgálatai elismeréseként*”. Amikor időpontot kértem a beszélgetésre, megjegyezte: - Két vendégem is van, de azért gyere. Állandóan nálam vannak, de csendesek.

Amikor becsöngetek, két „vendégére” támaszkodva nyitja ajtaját. Kérdő tekintetemre közli: - Elcsúsztam az udvarban egy jeges területen, és most csak mankókkal tudok közlekedni. Azt mondta az orvos, törés nincs, de ne mutassam meg sebésznek, mert az kíváncsi lesz a belsejére.

Ismeretségünk több mint fél évszázados, életünk az évtizedek alatt több ponton is találkozott, így hát van miről beszélni. Beszélgetésünk vissza-visszatérő fordulata: Zsuzsika; a Feleségem; együtt döntöttünk; mind a ketten akartuk... A múlt évben váratlanul távozott mellőle, több mint 50 együtt töltött év után.

- *Miért is kaptad ezt az elismerést?*

A válasz messziről indul, kissé kanyarog is, de végül eljut az örömteli pillanatokig.

- Iparos családban születtem, testvéreimmel együtt csizmadia mesterséget tanultam ki. Az akkori iparosok rendszerint vetek egy-két hold földet, és jószágot is tartottak. 12 éves koromtól az anyémek voltak a malacok, később a tehének. Úgy túlettem őket, hogy az egyik tehén belepusztult. Később, tavasztól őszig, a földet műveltem, télen a mesterséget. A lovakkal is így kerültem kapcsolatba.

Egy mezőberényi paraszt családba nősültem. A sváb származású nagyapám csak akkor barátkozott meg velem, amikor látta, hogy a legvadabb lovakat is be tudom törni. Itt kezdődött a kapcsolatom a szekerekkel.

... A négy kocsi, amit a Múzeumnak ajándékoztunk, vásárlás és öröklés révén került a birtokunkba. Az egyik szekér 1937-ben készült, a másik 1948-ban. Ezeket vásároltuk, és dolgoztunk velük. A harmadikra már egyáltalán nem volt szükségünk, hiszen éppen akkor, 1960-ban zajlott a második tagosítás, a földjeink a tsz-be kerültek. Azt mondta a Nagyapám, hogy csináltassuk meg. Majd ha ezek elmennek, visszakapjuk a földet, lesz egy új szekerünk. Ezt bizony nem érthette meg. A hintót is tőle örököltem.

... Én pályát változtattam, a szekerekre nem volt szükségem, de sajnáltam megválni tőlük. Átpoltam, őriztem őket. Amikor ismét divatba jöttek, akkor kezdtem velük járni kiállításokra, bemutatókra. Ez az új még Aachenbe is eljutott. Úgy szereltük fel, hogy a rakomány a négy évszázadot jelképezte. Legutoljára a Lovas Világ-találkozón ültem a bakra.

... Ahogy telt az idő, egyre többet gondoltunk arra, mi lesz velük, ha mi nem leszünk. Gyermekünk nem született, nem lesz kire hagynunk. Ekkor támadt az az ötletünk, hogy felajánljuk a Tessedik Múzeumnak, térítés nélkül. Akkor méltó helyre kerülnének. Nagyon boldogok voltunk, amikor ajánlatunkat elfogadták. A híre kijött egy újságíró. Kihúztuk a szekeret az udvarra, beöltöztünk hímzett bekecsbe, subába, és fénykép készült rólunk.

- Látod, Zsuzsikám! - mondtam neki - ott leszünk mi is a Múzeumban. - De ezt nem érthette meg. Pedig annyira örült neki!

Itt egy kicsit elakad a beszélgetés. Aztán erőt vesz meghatottságán.

- Elvittük a szekereket a Múzeumba. Egy itt maradt, az majd a Szárazmalomba kerül. Szétszedtem darabokra, felvittük az emeletre, és most ott áll az egyik terem közepén.

A beszélgetés véget ér. Iszunk egy kupicával a több évtizedes szilvapálinkából, megnézzük, honnan lehet fűteni a cserépkályhát, megmutatja a több száz befőtt katonás rendjét az éléskamrában.

- Ferike! Menjünk fel az emeletre!

Ijedten nézem, hogy mankózik felfelé, de nincs baj. Bemegyünk a hitvesi szobába. Az ágy fölött, hagyományos elrendezésben az ifjú házaspár fényképe, jobbról a huszonéves, snájdig fiatalember, Gyurka, balról a fiatal, mosolygós Zsuzsika. Aztán bemegyünk a szemközti szoba ajtaján. Kis csend után megszólal:

- Látod! Itt a Feleségem. Ezt a szobát sohasem laktuk, ez most már az övé.

Tétován keresem a falon a fényképet. Nincs. Szemem a bútorokon pásztáz, úgy gondolom, ez őrizi emlékét. Aztán megáll a tekintetem az egyik szekrényen.

Rajta két szál szegfű a vázában, mellette egy virágba borult, karácsonyi kaktusz. Mögöttük egy porcelán. Urna.

- Látod, még ez a kaktusz is virágot hozott Neki karácsonyra. Hangja elcsuklik. Hallgatunk.

Kutas Ferenc

Meghívó

ökumenikus imahétre

Szeretettel meghívjuk a 2006-os ökumenikus imahéten,
Január 15-én vasárnap 17.00. órakor a **református templomban** (*Benkóczy Péter evangélikus lelkipásztor szolgálatával*)
Január 16-án hétfőn 17.00. órakor az **ótemplomi imateremben** (*S. Farkas Zsolt baptista lelkipásztor szolgálatával*)
Január 17-én kedden 17.00. órakor a **református templomban** (*Szurovecz Vince katolikus esperes szolgálatával*)
Január 18-án szerdán 17.00. órakor a **katolikus templomban** (*Pentaller Attila református lelkipásztor szolgálatával*)
Január 19-én csütörtökön 17.00. órakor az **ótemplomi imateremben** (*Lázár Zsolt evangélikus és Pentaller Attila református lelkipásztor szolgálatával*)

tartandó közös imádságra.

Felekezetközi imaközösség

„Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” (Jn 4,24.)

Január 15-22-ig (vasárnaptól vasárnapig)

az újtemplomi gyülekezeti teremben
esténként 17 órai kezdettel

minden felekezetből laikus testvérek (ótemplomi és csabacsüdi evangélikus, szabadkeresztyén, református, katolikus, baptista testvérek) biznyságtételével.

Igehirdetéssel is szolgál közöttünk többek között:

Dr. Apostol Imre Debrecenből.

Szeretettel hívunk és várunk mindenkit!